

PORIN KIRKKOSANOMAT

N:o 1. 1961

6. vuosikerta

TÄNÄ
PÄIVÄNÄ

Uusi vuosi on jo kiirehtinyt pari kuukautta kulkuaan. Päivät alkavat kirkastua yhä enemmän. Leuto helmikuu on lyhentänyt talveamme ratkaisevasti. Kevät on jo ovelta.

Porin jakaantuneet seurakunnat ovat myös aloittaneet toimintansa. Uudet seurakunnat voivatkin toimivammin mielin luoda toimintamuotonsa ja kehittää jo ennen tehtyjä uria, kun niillä ovat tyydyttävät, jopa hyvät toimitilat, kirkot ja seurakuntakodit. Keski-Porin seurakunta odottaa nyt vuorollaan saavansa kunnollisen ja nykyaikaisen työpaikan.

Seurakunnille on valittu myös uudet kirkkoneuvostot ja yhteinen kirkkovaltuusto. Kirkkoneuvostojen merkitys ja vastuu kasvaa Porin seurakunnissa entisestään, kun ne tulevat olemaan ainoita elimiä, jotka käsittelevät yksinomaan oman seurakunnan kysymyksiä.

Koska seurakunnat niin kirkko- ja hallituksesta kuin tuomiokapitulista saadun tiedon mukaan oli katsottava uusiksi, valittiin kirkkovaltuusto kokonaisuudessaan uudelleen. Kirkkovaltuustossa on huomattava osa jo ennen siihen kuuluneita, joten työn jatkuvuus on turvattu. Toivomme, että seurakunnan piirissä hallinnollinen työ voisi edelleen kehittyä keskinäisen luottamuksen, arvonnannon, nöyryyden ja rakkauden hengessä.

Kysymys, johon on syytä seurakunnan piirissä kiinnittää vakava huomiota, on alkoholin käyttö seurajuomana. Maatamme järkytti vuoden alussa kauhea lento-onnettomuus, jossa 25 henkilöä sai silmänräpäyksessä surmansa. Tutkimuksissa kävi selville, että sen eräänä syynä oli ollut lentäjien törkeä alkoholin käyttö. Vastuu siitä, että tällainen on ollut mahdollista, lankeaa meihin kaikkiin. Miksi Suomen kansa suhtautuu leväperäisesti alkoholin käyttöön? Miksi pidetään luonnollisena, jopa sivistyksen kuuluvana, että sitä tarjotaan kodeissa erilaisissa juhlatilaisuuksissa. Mieleni on joka

kerran ainoa, kun näen esim. hää-juhliissa tai kastetilaisuuksissa kohoittavan viinilaseja onnen toivutukseksi. Onhan selvästä selvempää, että alkoholin käyttö ei ole sopivaa työssä, ei liikenteessä eikä missään, missä tarvitaan tarkkaa huomiokykyä ja täyttä vastuuntuntoa. Eikö alkoholin tarjonta perustu suuressa määrin perittyyn tapaan, ajatukseen, että se kuuluu asiaan. Eräs kirjoitti äskettäin lehdessä, että alkoholin tarjontaa seurajuomana voidaan verrata Andersenin sadussa kerrottuihin keisarin uusiin vaatteisiin. Jokainen viisas muka näki niiden hienouden ja aitouden, mutta tyhmä ei. Sitä jatkui, kunnes eräs lapsi huusi: "Eihän keisarilla olekaan vaatteita". Alkoholin käyttö seurajuomana on myös tyhjäänpäiväinen tapa, jolla ei ole asiallista katetta ja josta olisi luovuttava niin pian kuin mahdollista. Ennen kaikkea kodin tilaisuuksista, olisi se kokonaan poistettava. Turhaanko Jeesus sanoi: "Olkaa raittiit ja valvokaat!"

Lopuksi tahtoisin korostaa kirkossakäymisen tavan arvoa. Suomalaiseen kristillisyyteen kuuluneen tavanomaisuuden, tapakristillisyyden väheksyminen. Sen sijaan tähdenneetä sisäistä vilpittömyyttä niin sanan kuulossa kuin sakramentin nauttimisessa. Mutta ei saa unohtaa, että hyvät tavat kannattavat ihmisen elämää. Terveet elämäntavat, puhtauden rakkaus ovat myöskin "tapaa". Seurakunnan jäsenenä tulisi meidän muistaa "seurakunnan kokouksemme", jumalanpalveluksemme, ei ainoastaan avaamalla radion sunnuntaiaamuisin, jolloin sitä usein huolimattomasti kuunnellaan, vaan kulkemalla pyhillä poluilla kirkkoon. Täyttäkää, hyvät seurakuntalaiset, kirkot! Vaatikaa läsnäolollanne sananjulistajilta, että he hengessä ja totuudessa valmistavat sanottavansa! Käykää keskustelemassa heidän kanssaan julistetun sanan perusteella, ei suinkaan arvostavassa tai vikoilevassa mielessä, vaan ennen kaikkea rakentavassa. Englannissa, Keski-Euroopassa ja Pohjois-Amerikassa katsotaan kuuluvan jokaisen seurakunnan jäsenen velvollisuuksiin, että hän käy kirkossa. Pyytäkäämme olla sanan alla, sen opetettavana. Opettakaamme kotiväkemme, nuoremme kulkemaan pyhillä poluilla. He saavat sen kautta elämänsä tavan, joka kantaa heitä. Jumala tehköön seurakunnassa sanansa eläväksi ja voimalliseksi!

Matti A. Mustonen

SEURAKUNTIEMME VÄKILUKU

Kun seurakunnat antoivat kulu-keen vuoden lopussa tiedot väestömuutoksista ilmeni, että Porin kaupunkiseurakunnan väkiluku oli 49.552 henkeä ja maaseurakunnan 8.607 henkeä. Reposaaressa asukasluku oli 2.361 henkeä.

Lisäykset edelliseen vuoteen verraten olivat kaupungissa 1.650, maaseurakunnassa 141. Reposaaressa asukasluku väheni 29. Näistä on syntyneitä kaupungissa 821, maaseurakunnassa 151 ja Reposaaressa 30. Tähän muutti kaupunkiin 3.253, maaseurakuntaan 456 ja Reposaaressa 102.

Kun väestö osoitteiden mukaan sijoitettiin vuoden vaihteessa uusiin seurakuntiinsa osoittavat tilastot, että Keski-Poriin jäi 43.692, Länsi-

Poriin 7.921 ja Pihlajaan 5.917 henkeä. Samalla tehdyt äänestysluettelot osoittavat, että Keski-Porissa on 26.565 äänioikeutettua, Länsi-Porissa 4.487 ja Pihlavassa 3.334.

Kirkkovaltuusto

Turun Arkkhiippakunnan tuomiokapituli on 12.1.1961 määrännyt Porin seurakuntien yhteisen kirkkovaltuuston jäsenluvuksi 48 valtuutettua jakautuen seuraavasti: Keski-Porista 29, Länsi-Porista 8, Pihlavasta 7 ja Reposaaressa 4 valtuutettua viisivuotiskaudeksi.

Ristin ja ylösnousemuksen pääsiäinen

Ja tultuaan paikalle, jota sanotaan Golgataksi — se on: pääkallonpaikaksi — he tarjosivat hänelle juotavaksi katkeralla nesteellä sekoitettua viiniä; mutta maistettuaan hän ei tahtonut sitä juoda. Ja kun he olivat hänet ristiinnaulinneet, jakoivat he keskenään hänen vaatteensa heittäen niistä arpaa. Sitten he istuutuivat ja vartioivat häntä siellä. Ja he olivat panneet hänen päänsä yläpuolelle hänen synnäs julkii, näin kirjoitettuna: "Tämä on Jeesus, juutalaisten kuningas."

Mt. 27; 33—37.

Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutuman kuolematomuuteen. Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolematomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: "Kuolema on nieltä ja voitto saatu." Kuolema, missä on sinun voitosi? Kuolema, missä on sinun otasi? "Mutta kuoleman ota on synti, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta." I Kor. 15: 53—57.

MAALLISEN MATKAMME PÄÄ

Hautausasioitten järjestelyssä ovat monet seurakuntalaiset epäpäteisiä käytännön seikoista. Tässä mielessä on lehtemme haastatellut rovasti Matti A. Mustosta, rouva Puukkoa ja hautausmaanhoitaja Martti Ahosta.

Rovasti Matti A. Mustonen kertoi, että kuoleman surun tullessa kotiin ovat seurakuntalaiset usein ymmällä siitä, mitä pitäisi tehdä. Tällöin seurakunnan kirkkoherranvirasto auttaa järjestelyissä. Monet kääntyvät myös hautausoimistojen puoleen ja pyytävät niitä maksua vastaan järjestämään hautauksen kirkkoherranviraston ja hautausmaanhoitajan kanssa. Hautausoimistot kuljettavat sitten vainajan jo valmiiksi siunauskappeliin, järjestävät arkun, kukat ja suorittavat seurakunnan taloustoimistoon maksun hautapaikasta ja hautauskulut.

— Seurakunta antaa jäsenilleen tarvittaessa ilmaisen hautapaikan 25 v:n ajaksi n.s. yhteismaahan. Silloin on myös haudan kaivamisen maksuton.

— Jos hautaus tapahtuu muualla kuin Porissa, tulee omaisten pyytää hautauslupa kirkkoherranvirastosta. Jos taas ulkoseurakuntalainen haudataan Poriin, pitää hautauslupa tuoda kirkkoherranvirastoon.

— Muihin kristillisiin yhdyskuntiin kuuluville on annettu käytettäväksi vanha siunauskappeli kohtuullista korvausta vastaan ja myydään heille myös hautapaikkoja ja sukuhautoja. Mihin kirkon kristilliseen yhdyskuntaan kuulumattomille ei ole siunauskappelia annettu, mutta myydään heille hautapaikkoja omaan osastoonsa hautausmaalla.

— Onko nykyinen järjestelmä tyydyttävä, vai onko siihen muutoksia odotettavissa?

— Nykyinen järjestelmä ei kaikilta osiltaan ole sujuva. Pyrkimyksenä onkin, että vastaisuudessa muodostetaan Porin seurakuntien yhteinen hautakonttori, jossa hoidetaan kaikki hautaus- ja hautausasioita koskevat asiat. Se antaa myös ohjeet maksutta hautauksen järjestelyä varten. Tämä tulee toteutettavaksi todennäköisesti keskikaupungille rakennettavan seurakuntatalon valmistuessa.

— Mitä kokemuksia on uudesta siunauskappelista?

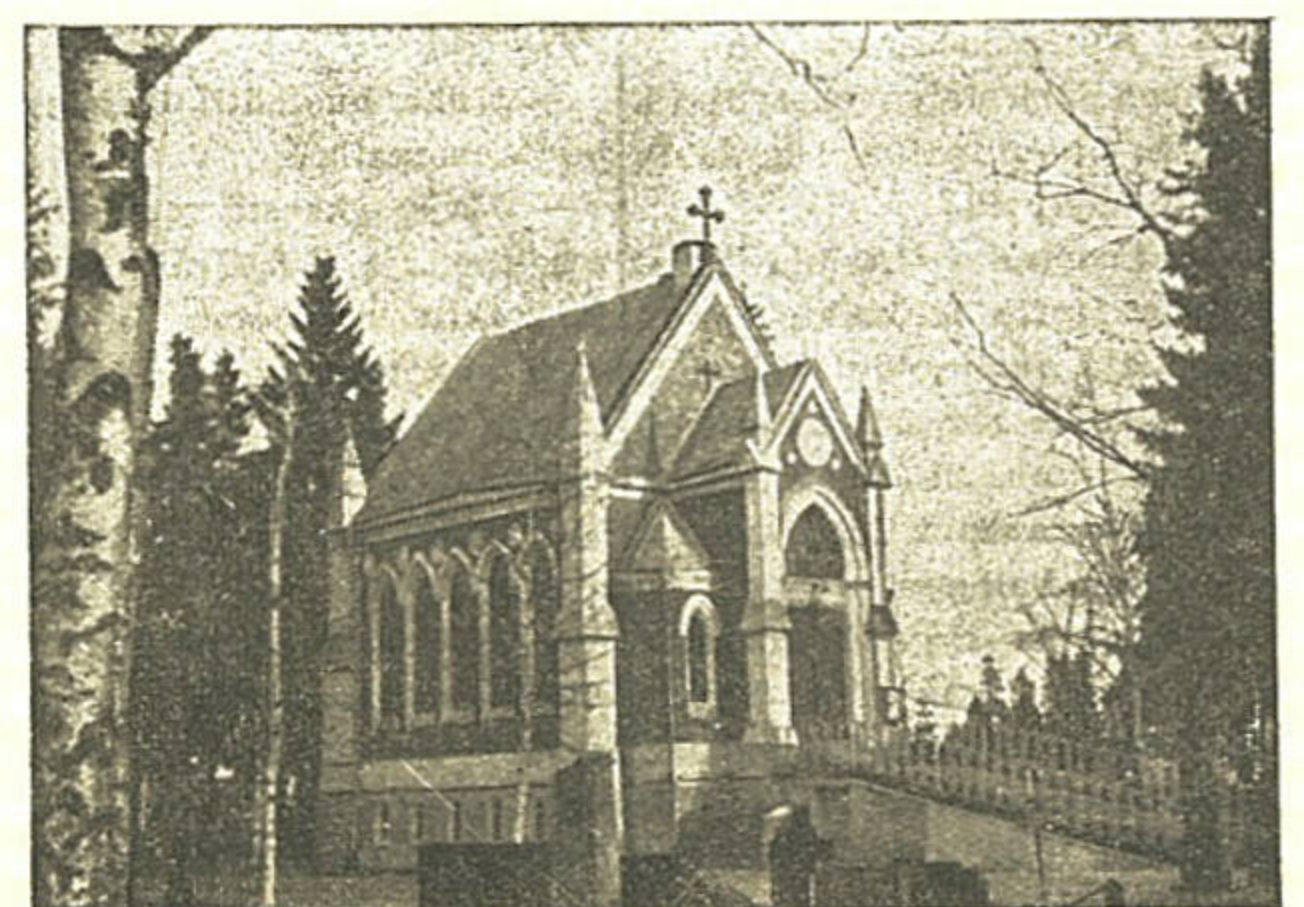
— On todettu, että uusi siunauskappeli on yksinkertaisuudessaan kaunis ja käytännöllinen järjestelytään. Sen taiteellista koristamista varten on myönnetty määräraha ja on myös saatu 1 milj. markan lahjoitus eräältä porilaiselta tähän tarkoitukseen. Tiedusteluja koristamisesta on tehty jo kuvan-

veistäjä Aimo Tukiaiselta ja Kallervo Kalliolta.

Rouva Puukko kirkkoherranvirastosta kertoi, että vainajan omaiset tulevat tavallisesti kirkkoherranvirastoon hautauksen järjestelyä varten. Silloin on kuolemantapausta koskeva lääkärintodistus oltava mukana. Ilman lääkärintodistusta ei Suomessa hautausmaalla toimitetakaan. Säännölliset hautausajat Porissa ovat sunnuntaisin klo 12.30 alkaen aina klo 16.30:een puolen tunnin välein. Kaikkien Porin seurakuntien hautaukset hoidetaan kirkkoherranvirastosta.

Hautausmaanhoitaja Martti Ahonen oli tavattavissa toimistossaan uudessa siunauskappelissa. Hän kertoi, että siunauskappelissa on nyt riittävästi tilaa hautausten

Jatkuu siv. 2.

Vanha, vuonna 1891 valmistunut siunauskappeli, jonka on suunnitellut arkkitehti J. Brynolf Blomqvist.

KIRKKOHERRANVIRASTO AVOINNA JOKA ILTA KLO 16—17.

Palvellakseen seurakuntalaisia, varsinkin työssäkäyviä on kirkkoherranvirasto päätetty pitää avoinna paitsi joka arkipäivä klo 9—12, myös muina arkipäivinä paitsi pyhänaattoina klo 16—17. Aikaisemmin iltavuoro oli vain perjantaisin klo 17—18. Iltaisin on tavattavissa yksi papeista ja yksi

kanslisti, jotka hoitavat asioita Keski-Porin, Länsi-Porin ja Pihlavan seurakuntien jäsenille.

KESKI-PORIN I kanttori-urkurin virkaa ovat päättäneenä toisena hakuaikana hakeneet Puolangan kanttori-urkuri A. E. Elo ja Mietoisten kanttori-urkuri K. M. Taipale. Ensimmäisenä hakuaikana haki virkaa Humpplilan kanttori-urkuri L. Hillebrandt.

KIRKKOMUSIIKKI — taidetta vai julistusta

Korkealaatuiset kuorovierailut, ylevät urkukonsertit ja kirkkokuorotoiminnan elpyminen maassamme sotien jälkeen osoittavat, että on oikeutettua puhua kirkkomusiikin renessanssista. Tällainen kirkkomusiikki ei kuitenkaan ole vielä löytänyt asemaansa kirkkomme jumalanpalveluksessa. Vaikka periaatteessa myönnetään kirkkomusiikin ehdottomasti kuuluvan riemuitsevan seurakunnan jumalanpalvelukseen, on se käytännössä edelleen rajoittunut etupäässä kirkkokonsertteihin, ts. kirkkomusiikki on edelleen irrallaan seurakunnan tärkeimmistä kokoontumisista, jumalanpalveluksesta. Vastakohta julistus — taide näyttää vastaansanomattomalta.

KIRKKOMUSIIKKI — ITSETAR- KOITUS VAI PALVELIJA

Kirkkomusiikin historiassa merkitsi uskonpuhdistus huomattavaa murrokskautta. Kirkkomusiikin asema ja tehtävät määriteltiin uuden uskonkäsityksen pohjalta. On heti alkuun todettava, että uskonpuhdistus vapautti kirkkomusiikin ja antoi sille uudenlaisen tehtävän evankeliumin sanan kirkastajana. 16—1700-lukuja on luonnehdittu protestanttisen kirkkomusiikin kultakaudeksi. Ennen näkemätön määrä kuoro- ja urkukirjallisuutta näki päivänvalon. Kaikki ajan suuret säveltäjät H. Schützistä J. S. Bachiin saakka sävelsivät myös kirkkomusiikkia.

NIIN ERILAISIA kuin silloin syntyneet kirkkomusiikkiteokset keskenään ovatkin, liittyy ne toisiinsa yhteinen pääperiaate. Jokainen sävellys luotiin jumalanpalvelusta varten. Esim. päivän epistolaan liittyi samasta tekstistä sävelletty kantaatti tai motetti, joka esitettiin epistolaa yhteydessä. Koraaliakusoidot, urkupreludit ja -luogat liittyivät samantavasti jumalanpalvelukseen. Sana, sakramentti ja kirkkomusiikki muodostivat kokonaisuuden. Musiikki kirkasti omalla tavallaan puhuttua sanaa, voidaan jopa sanoa: se oli laulettua sanaa. Urkuri ja kuoronjohtaja olivat samalla sananpalvelijoita. Heidän tehtävänsä oli julistetun sanan ymmärretyksi saattaminen musiikin avulla.

MUUTAMIN VEDOIN hahmottelemaamme taustaa vastaan näemme, kuinka erilaiseksi tilanne nykyisin on kehittynyt. Se musiikki, mikä kerran oli luterilaisen jumalanpalveluksen olennainen osa, on käytännössä kadottanut merkityksensä. Sana ja musiikki on erotettu toisistaan. Maallikot eivät juuri tule ajatelleksi, että kirkkomusiikkokin voisi olla sananpalvelija. He pitävät kirkkomusiikkia itsenäisenä taitelijana, jonka panos tosin ilmenee selvimmin vasta loppusoiton yhteydessä, tai ymmärtävät hänen tehtävänsä lähinnä siivouksen suorittamiseksi.

NYKYINEN TILANNE on pitkän kehityksen hedelmää. 1700-

— Hautamuistomerkin laittamisen yhteydessä olisi hyvä, jos vainajan omaiset siitä neuvottelisivat hautausmaanhoitajan kanssa ennen muistomerkin tilaamista. Kun kullekin hautausmaan lohkolle on niistä annettu määrätty mitat, joitten puitteissa muistomerkkejä saa pystyttää, olisi yhdenmukaisuuden vuoksi asiasta sovittava ajoissa. Sama koskee reunakivien mittoja ja sovittelua.

— Hoitsetko vai murehditko Jeesuksen poissaolosta?

— Kanna lähimmäisesi ristiä, mutta älä säilytä omaa ristiäsi hänen päällensä.

luvun lopulla ilmenevät musiikin historiassa suuret muutokset, joita jo edelliset vuosisadat olivat saaneet olla valmistamassa. Musiikki menetti silloin entisen asemansa arjen keskellä ja siirtyi konserttilavalle. Juuri tänä aikana näkivät päivänvalon suuret konsertot, orkesteriteokset, oratoriot ja sielunmessut, joita ei koskaan tarkoitettuakaan jumalanpalveluksessa esitettäväksi. Kirkkomusiikkokin, joka aikaisemmin oli ollut seurakunnan palvelija, muutui vapaaksi konsertoivaksi taitelijaksi, joka rohkeasti korosti omaa taituruuttaan ja antautui ihailijoittensa palvottavaksi. Musiikkiteoreetikot alkoivat puhua musiikista itsetarkeutena "ansich". Syntyi jännitystä kirkkomusiikin ja ns. absoluuttisen musiikin välillä. Kirkkomusiikki erotettiin omalakisiksi alueeksi, jolla ei ollut yhteyttä kirkon julistukseen. Musiikki edusti esteettisiä arvoja, saarna taas ihanteellisia arvoja. Kirkkomusiikki oli hyljännyt entiset ja omaksunut uudet muodot, jotka eivät sellaisenaan sopineet jumalanpalveluksen yhteyteen. Musiikki oli menettänyt elämänyhteytensä seurakunnan jumalanpalvelukseen ja menettänyt samalla tehtävänsä kirkkomusiikkina.

Vastavaikutus oli pian havaittavissa. Seurakunta ei voinut elää ilman musiikkia. Tässä tilanteessa löysivät kansanomaiset yksinkertaiset sävelmät uudelleen tien seurakuntaelämään. Mutta ne eivät liittyneet enää jumalanpalvelukseen, vaan erillisiin hartauskoukuksiin, joissa musiikilla oli toisarvoinen tehtävä. Korkeatasoisen taidemusiikin ja seurakuntaelämän välinen juopa syveni.

MUSIIKKI JA JUMALAN- PALVELUS

Ei vanhan liiton yhtä vähän kuin uuden liitonkaan seurakunta voinut ajatellakaan jumalanpalvelusta ilman musiikkia. Seurakunnan kokoontumisessa sai sekä kiitos että rukous muotonsa musiikin avulla. "Veisatkaa Herralle uusi virsi, veisatkaa Herralle kaikki maa" (Ps. 96, 1; 98, 1.). Sekä palvelu ylistys että nöyrä ihmisen hädästä kohoava Kyrie eleison kuuluivat samaan jumalanpalvelukseen.

UUSI TESTAMENTTI sisältää monia alkukristillisen seurakunnan jumalanpalveluksessaan käyttämiä Kristus-hymnejä. Olihan vanhan liiton virsikirja, psalmit edelleen käytössä. Apostoli Paavali antoi uusille seurakunnille monia jumalanpalvelusta koskevia käytännöllisiä ohjeita. "Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana. Opettakaa ja neuvokaa toinen toisianne kaikessa viisaudessa, psalmeilla, lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle sydämissänne. Ja kaikki, mitä teette sanalla tai työllä, kaikki tehkää Herran Jeesuksen nimessä kiittäen Isää Jumalaa hänen kauttansa." (Kol. 3, 16—17.)

Vrt. 1 Kor. 14, 26; Ef. 5, 19—20.) Hän tahtoi opettaa seurakunnille uuden virren. Ei ole sattuma, että Ilmestyskirjan jumalanpalvelusnäyissä alituisesti kaikuu uusi virsi, palvova ylistys ylösnousseelle Herralle, joka yksin on arvoinen saamaan kunnian ja ylistyksen. (Ilm. 5, 9; 14, 3.)

KIRKON HISTORIASSA on ollut ajanjaksoja, jolloin puhutulle sanalle on annettu monopoliasema ja syrjäytetty laulettu sana. Saman syrjinnän kohteeksi on joutunut myös muu kirkollinen taide. Kirkkomusiikin asema ja tehtävä on yhä edelleen keskustelun kohteena. Tunnettu reformoitu teologi Karl Barth esim. kieltää jyrkästi kirkkomusiikin merkityksen julistuksen palvelijana. Hänen mukaansa musiikki voi olla vain vastusta Jumalan puheeseen. Barthin esittämä kannanotto on ymmärrettävä reaktioksi vääriä kirkkomusiikillisia ihanteita vastaan. On selvää, että musiikki ei koskaan voi samalla tavalla "julistaa" kuin puhuttu sana, mutta toisaalta ei voida kieltää todellisen kirkkomusiikin, ajatelkaamme vaikkapa 1600-luvun suurien mestareiden kantaattien ja motettien julistavaa sävyä. Kun kirkkomusiikki liittyy sanallisesti ja musiikillisesti jumalanpalveluksen sanomaan, se ei voi olla julistamatta siitä, mitä puhuttu sana pyrkii kirkastamaan.

KUN RAJANKÄYNTIÄ kirkkomusiikin ja muun musiikin välillä suoritetaan, on aina muistettava apostolin ohje: "kaikki mikä ei ole uskosta, on syntiä" (Room. 14, 23). Jos musiikki vaatii itselleen itsenäistä asemaa evankeliumin ohella, se ei enää voi olla kirkkomusiikkia. Vain palvelemalla voi musiikki soida ylistystä kaiken Luojalle.

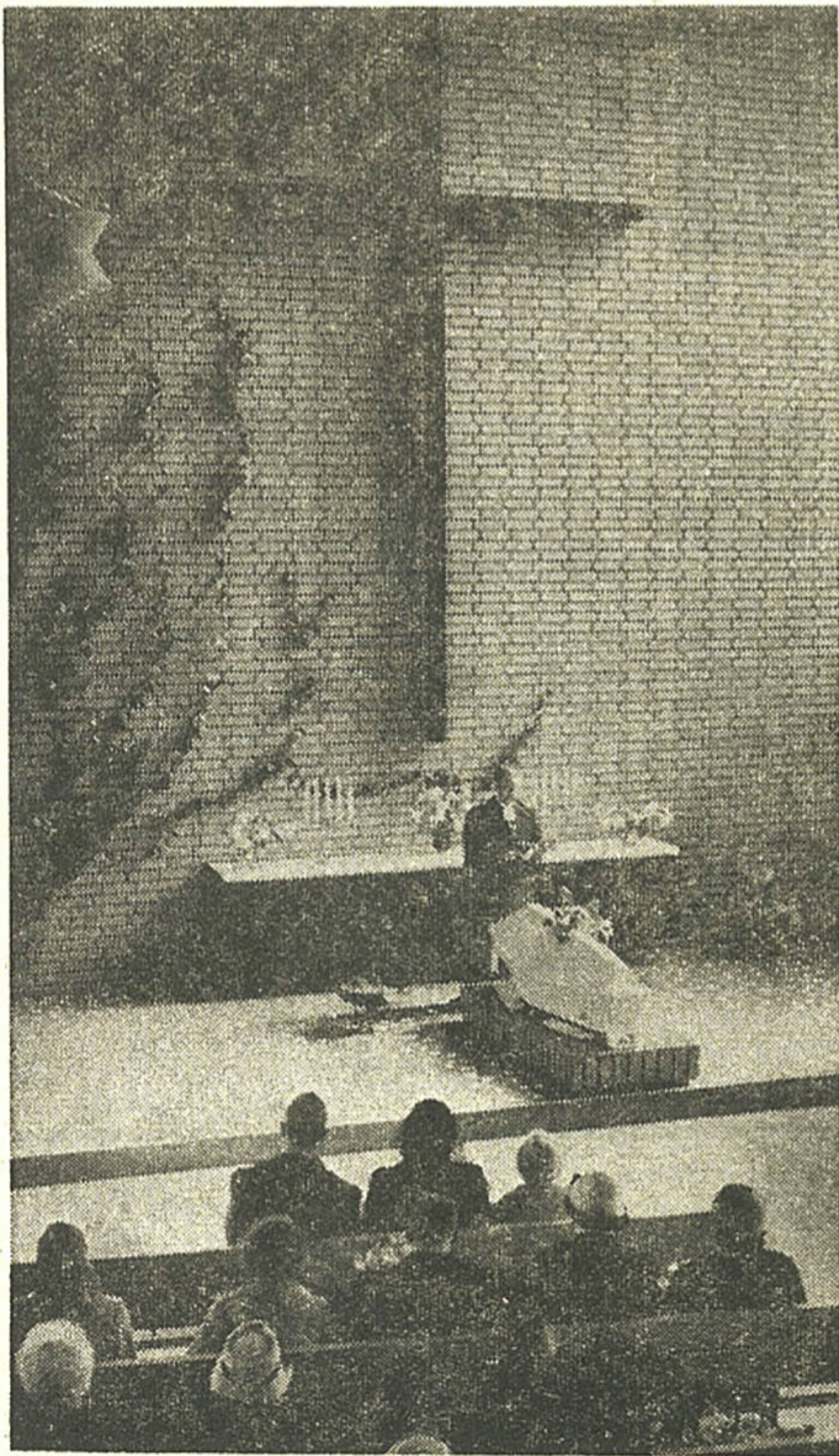
Jos kirkkomusiikin tehtävä käsitetään sanan palvelemiseksi, merkitsee se sitä, että nykyhetken kirkkomusiikin on löydettävä sellainen tyyli ja ne muodot, joissa sekä evankeliumin sana että aito musiikki yhdistyvät saumattomaksi kokonaisuudeksi. Tämä ei merkitse vanhan jäljittelemistä, vaan uuden kirkkomusiikin luomista, joka sävylleen ja olemuksellaan kutsuu jokaisen kuulijansa virittämään uuden virren Jumalan kunniaksi. "Kaikki, joissa henki on, ylistäkää Herraa!" (Ps. 150, 6.)

Mikaël Lehtonen

KILVOITTELUSSA

Omantunnon ihminen ei ole vilpittömässä kilvoittelussaan jäävä palkkaansa vaille. Lahjomaton, oikeamielinen ja armorikas Tuomari on hänelle kirkastuva — Hän, "tie, totuus ja elämä" on osoittava jokapäiväisessä matkanteossa vääryyksien korjaamisen sekä oikeuden ja totuuden tekemisen selviöksi, iloa ja elämänrikkautta antavaksi siitäkin huolimatta, että se inhimillisen mittapuun mukaan koinuissikin tappioksi, olisi huonoa "liikemiestaitoa" yleisessä kyynärpääkilvassa.

Tapani Pietilä

Porin seurakuntien uusi siunauskappeli, jonka arkkipispa Ilmari Salomies vihki lauantaina huhtikuun 9. päivänä 1960. — Kuvassa pastori Aatos Laiho suorittamassa ensimmäistä ruumiinsiunausta.

MAALLISEN MATKAMME...

toimittamiseen ja ruumiiden säilyttämiseen ja on uusi kappeli hyvin sopiva tarkoitukseensa.

— Kuka vastaa sitten hautausseurustuvasta kuluista?

— Se kuuluu hautausmaanhoitajan tehtäviin. Hänen on huolehdittava vainajan siirtämisestä siunauskappeliin oikeaan aikaan. Samoin hän ilmoittaa siunaavalle papille ja odotushuoneessa oleville omaisille siunauksen alkamisesta. Hän ohjaa myös vainajan matkan alun kappelista haudalle. Sen haudankaivajat osoittavat ja huolehtivat haudan järjestelystä. Hautausmaanhoitaja suorittaa myös kellojen soiton, joka säädetään automaattilaitteesta kaiuttimien välityksellä. Soittoajasta sovitaan jo hautausjärjestelyn yhteydessä.

— Miten hautapaikat kullekin vainajalle löytyvät?

— Hautausmaa (pinta-ala lähes 20 ha) on jaettu lohkoihin, jotka taas on jaettu numeroiduiksi hautapaikoiksi. Koko alueesta on tarkka kartta seurakunnan taloustoimistossa ja hautausmaalla hautausmaanhoitajan hallussa.

— Seurakunta myy hautapaikkoja määräämättömäksi tai 50 v:n ajaksi. Seurakuntalaiselle maksaa esim. syvä hauta määräämättömäksi ajaksi 10.000 mk ja 50 v:ksi 7.000 mk, kertahauta (25 v:ksi) on seurakuntalaiselle ilmainen. Ulko-

seurakuntalaisilta tai muihin uskontokuntiin kuuluvilta on maksu korkeampi.

— Merkitäänkö haudoista mitään muistiin?

— Vainajista ja haudoista suoritetaan tarkka kirjanpito siunauskappelissa merkitsemällä hautauspäiväkirjaan henkilötiedot vainajasta, haudauksesta päivämäärineen ja kelloaikoineen ja haudan numero.

— Seurakunnalla on hoidettavana maksua vastaan n. 1.000 hautaa. Tämä tehtävä on otettu joko määrääjäksi tai määräämättömäksi ajaksi. Maksu on suoritettu taloustoimistoon tavallisesti jo etukäteen. Hoidon helpottamiseksi on hautausmaanhoitajalla kortisto siunauskappelissa.

— Kuka huolehtii järjestyksestä hautausmaalla?

— Järjestyksestä vastaa hautausmaanhoitaja. Tehtävää tuntuu aina ja jatkuvasti olevan ja usein pitäisi olla monessa paikassa yhtä aikaa. Siinäkin on oma kirjanpito apu työväen palkkauksineen.

— Onko järjestys hautausmaalla säilynyt?

— Yleensä se on ollut hyvä. Joskus kuitenkin huomaa jonkun jättäneen roskia naapurin haudalle omaistensa hautausmaalla. Tällöin olisi toivottavaa, ettei kukaan unohtaisi viedä roskia roskalaatikkoon.

TOIMITTAJAN PALSTA

Porin Kirkkosanomien lähtee nyt kuudennelle vuosikierrokselleen. Sen edeltäjinä ovat olleet muutamia yksityiset seurakuntaviestin numerot. Mutta vuoden 1956 toukokuusta alkaen on lehti ilmestynyt säännöllisesti. Aluksi painettiin sitä noin 3.000 kpl. painoksena 15x21 cm kokoisena julkaisuna. Lehteä jakoivat seurakuntapöydät ja -tytöt, sekä seurakuntapiirit ympäristönsä. Numeroiden luku vaihteli vuosittain neljästä kymmeneen sen mukaan kuin varoja oli käytettävissä.

Viime vuonna siirryttiin rotatiopainoisen sanomalehtimuotoon ja samalla otettiin 21 tuhannen painos, joka jaetaan postin välityksellä jokaiseen talouteen Porin seurakuntakompleksin alueella. Kirkon hallintoelimet ovat kannattaneet yritystä ja myöntäneet tarvittavat varat. Lehti on koko ajan painettu Satakunnan Kirjateollisuus Oy:n kirjapainossa, tänä vuonna neljänä numerona.

Kirkkosanomien tarkoitus ilmaista lehden ensimmäisessä numerossa. Pääasiana on ollut toimia oman seurakunnan tiedotusvälineenä, käsitellä Porin seurakuntien ajankohtaisia kysymyksiä ja johdattaa yleisöä seurakuntaelämään. Ilmoituksina on julkaistu tietoja oman seurakunnan pysyvätoiminnasta syrjäyttämättä viikoittaisista sanomalehti-ilmoituksista. Liikkeilläkin on ollut tilaisuus antaa ilmoituksiansa. Hartaudellistakaan puolta ei ole unhotettu.

Koska seurakunnallinen toiminta on yhteiskunnassa sangen tärkeä tekijä, esim. Porissa tarjotessaan noin viidelletohtuuhannelle kasvuiässä olevalle arvokkaamman elämän sisältöä, on säännöllisesti tuleva lehti tarpeellinen. Kirkossa käymättömätkin kotien jäsenet tavoittaa lehti, joka tuo oman seurakunnan ja oman sielun ruokkimisen tarpeen läheiseksi. On ymmärrettävää, että seurakunnan työntekijät eivät seurakunnan suuruuden vuoksi voi saada kaikkien kanssa henkilökohtaisia yhteyttä. Sitä puutetta on Kirkkosanomien korvaamassa. Painettu sana on pysyväisempikin kuin puhuttu, sillä sen voi ottaa uudelleen luettavaksi ja se on tarjona silloin, kun on sopivaa aikaa.

Jokaisella toimittajalla on myös toivo, että lukijatkin lähettäisivät ajatuksiaan kirjoitusten muodossa seurakunnan yhteiseksi rakentumiseksi. Kirjoitusten ja ilmoitusten tulisi olla toimituksessa helmi-, huhti-, syys- ja marraskuun puoliväliin mennessä.

Toivomme, että Porin Kirkkosanomien voisi alkaneenakin vuonna olla kiinnittämässä huomiota elämämme kalleimpaan asiaan, pelastukseen, jota seurakuntatoiminta tahtoo tarjota jokaiselle.

Toimittaja

HUOLEHDIMME KAIKESTA ALALAMME

Heikkilän
HAUTAUSTOIMISTO

OM. U. KARIHAARA

PORI - LIISSANK. 18 Puh. 12125

~ AJANMUKAINEN SAATTORUOTO

KÄRSIMYKSEN SALAISUUS

"Ja hän otti tykönsä ne kaksitoista ja sanoi heille: 'Katso, me menemme ylös Jerusalemiin ja kaildki on täysin toteutuva, mitä profeettain kautta on kirjoitettu Ihmisen Pojasta. Sillä hänet annetaan pakanain käsiin, ja häntä pilkataan ja häviöstään ja syljetään; ja ruoskitetaan he tappavat hänet ja kolmantena päivänä hän nousee ylös.' Mutta he eivät ymmärtäneet tästä mitään, ja tämä puhe oli heiltä niin salattu, etteivät he käsittäneet, mitä sanottiin" (Lk 18: 31—34).

Opetuslapset kulkivat Mestarinsa jäljessä kohti Jerusalemiä mielessään salaiset aavistukset pian ilmestyvästä Jumalan valtakunnasta ja kunniasijoista, jotka heitä siinä odottaisivat. Kauniit muistot heillä oli ajasta, jonka he jo olivat saaneet Jeesuksen seurassa viettää, ja vielä ihanampi tulevaisuus kangasteli heidän ajatuksissaan. Mutta Jeesus otti opetuslapset puhutteluunsa ja ilmoitti, mikä kohtalo hänelle oli varattu Jerusalemissa, johon matka suuntautui. Evankelista huomauttaa kuitenkin painokkaasti, etteivät opetuslapset lainkaan ymmärtäneet Herransa puhetta, joka oli ristiriidassa heidän omien tulevaisuudennäkijänsä kanssa.

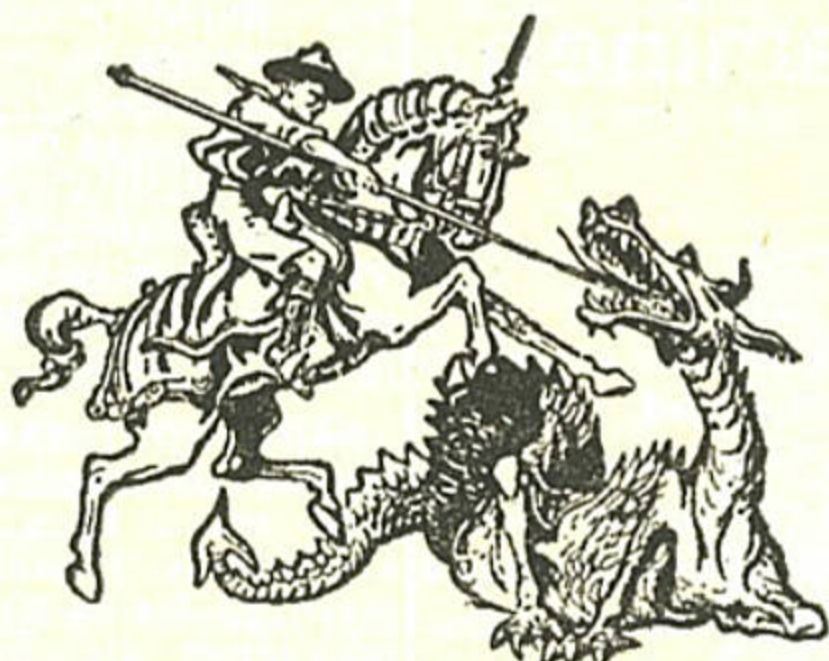
Sana rististä ei ole meille tuntematon. Mutta Kristuksen kärsimyksen ja kuoleman suhtaudutaan monella tavalla: joku katselee ihailen pelkäämättömästi totuudenpuhujaa, toinen taas säälii lempeää opettajaa, jonka hyvät työt näin pahoin palkitaan. Mutta nämä näkökohdat eivät auta meitä ymmärtämään Golgatan uhrin merkitystä. Sen selittää vain ikivanha Jumalan sanan totuus: "Ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamusta" (Hbr 9: 22). On vaarallista ajatella, että Jumala antaa anteeksi ilman muuta aivan niinkuin me voimme antaa anteeksi lähimmäistemme heikkoudet. Me annamme anteeksi siksi, että tiedämme itsekin olevamme puutteellisia, siksi emme voi vaatia muiltakaan täydellisyyttä. Mutta Jumala vaatii täydellistä vanhurskautta ja pyhyttä niinkuin Hän itsekin on vanhurskas ja pyhä. Jumala ei voi jättää rankaismatta syntiä, ja hänen tahtonsa rikkominen on kohtalokasta. "Synnin palkka on kuolema" (Room. 6: 23). Tämä on laki, jota ei voida kiertää ja hinta, josta ei tinkiä.

Kristuksen kärsimyksen merkitys on siinä, että hän kärsi meidän edestämme ja kantoi kaiken sen Jumalan vihan ja rangaistuksen, joka olisi tullut meidän osaksemme. "Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut" (Jes. 53: 5). Golgatan tapahtumassa näemme Jumalan vihan ankaruuden — maailman synnit vievät Jumalan Pojan kuolemaan. Mutta vielä suurempana kirkastuu siinä Jumalan rakkaus: Hän on lähettänyt Poikansa kärsimään meidän syntiemme rangaistuksen, että langennut ja luopunut ihmiskunta saisi lahjana ottaa vastaan pelastuksen.

Opetuslasten kunnianhimoiset suunnitelmat raukesivat tyhjiin. Mutta katkeran pettymyksen jälkeen he vihdoinkin ymmärsivät sen, mikä aikaisemmin oli ollut käsittämättömää — ylösnoussut Kristus "avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoituksia" (Lk. 24: 45). Haaveiluihin he olivat pettyneet, mutta nyt he löysivät sen, mikä yksin on arvokasta.

Paastonaika on itsensä kieltämisen aikaa. "Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä, ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua" (Mt. 16: 24). Tämän Herran seurassa ei sovi tehdä loistavia tulevaisuudensuunnitelmia, vaan opetuslasten tehtävänä on todistaa Vapahtajastaan sekä sanoilla että teoilla. Maailma ei tätä todistamista kärsi — siksi Kristuksen seuraaminen on todella ristin kantamista. Tämä risti kuuluu meille, mutta sen painon alla saamme luoda katseemme Golgatan keskimmäiseen ristiin, jolla Vapahtajamme kärsi ja kuoli sovitteeksi syntivelkamme.

R. Salo

Partiolippukunta Väinän Vartijain toiminta

Maaliskuun

- 1—4. Ensiapukurssi iltaisin Itäp. 14.
10. Koulutusvartio 2 lk. 10-kohda.
12. Hiihtokilpailut Maauimalan maastossa. Kolkille oma sarja.
17. Koulutusvartio 2 lk. 16—18-kohdat.
24. Koulutusvartio. Kilpailu — Partioesineen teko.
26. Talvijuhla Itäp. 14. klo 18.
31. Retki Ulvilan kirkkoon p-pyörillä. Kirkon esittely. Myös kolkat.

Huhtikuun

7. Koulutusvartio. Leiriruokien valmistus.
14. Koulutusvartio. Solmunkijänmerkki.
- 16—17. Nahkaliljan kävely.
21. Koulutusvartiot joukkueittain.
23. Yrjönpäivä juhliä.
28. Koulutusvartio. Morssesta.
30. Retki Noormarkun kirkkoon p-pyörillä. Kirkon esittely.

SAAPUNEITA KIRJOJA

Toivo Rapeli: VALTAMERTEN ÄÄRILTÄ. SLEY. 564 siv. 800:—.

Tekijä julkaisi edellisetä Japanin-matkaltaan jo kuvauksen. Tämä kirja kulkee pääasiassa samoja laturia, mutta on entistä reippaammin, jopa paikoitellen jännittävämminkin esitetty. Kirjoittajaa ilahduttavat ja samoin murehduttavat tunteet tulevat tuoreina esiin. Maisemat ja ihmiselämän kuvaukset ovat eläviä selvittäen idän luonetta. Kaikkea katsellaan kristityn silmillä ja sydämellä.

Evankeliumin leviämisen läheystyön kautta kerrotaan uskottavan selväpiirteisesti ja japanilaisen kristittyjen innostus vaatii lukijaakin arvostamaan uskoansa. Tavallista lukijaa, joka ei ole erikoisen läheisesti perehtynyt evankeliumiyhdistyksen sisäisiin oloihin, ei kuitenkaan kiinnostane neuvottelut ja johtokuntien päätökset, joita paikoitellen selostetaan yksityiskohtaisesti. Ne kuuluvat yhdistykselle annettaviin raportteihin. Seikkailut Intiassa, käynnit Hirosimassa, hirmumyrskyn jälkien katseleminen, tulivuoren kraateri, vierailut suomalaisten luona Australiassa kaivoksissa ja Amerikassa — ovat suomalaista innostavia kertomuksia.

+

Esa Santakari: KAMELI JA NEULANSILMÄ. SLEY. 187 sivua. 420:—.

Saarnakirjakin voi olla houkutteleva, kun se on niin miellyttävän selvää painoteknillistä apua käyttäen julkaistu kuin tämä kolminäkösuusajan tekstien selittely. Vaikka julistuksen onkin nykyajalta, sisältää se vanhan vakaavan evankeliumisuutensa. P. O. Ekko

UUSI NUORISOPAPPI

Arkkipispa Ilmari Salomies vihki Turussa 11.1.1961 papiksi Reino Salon määräten hänet Keski-Porin seurakunnan nuorisopapiksi. Samalla määrättiin Saksassa opiskeleva nuorisopastorimme Mikael Lehtonen Keski-Porin papiston apulaiseksi. Pastori Salo asuu Väliä Linnankatu 6. Puhelin 12635.

+

TULKAA

minun tyköni kaikki työtätekeväiset ja raskautetut. Matt. 11: 28.

TULKAA

sillä kaikki on jo valmiina. Luuk. 14: 17.

TULKAA

isäni siunatut ja omistakaa se valtakunta, joka on teille valmistettuna. Matt. 25: 34.

MENKÄÄ

siis teiden risteyskiin ja kutsukaa häihin keitä tapaatte. Matt. 22: 9.

MENKÄÄ

ahtaasta portista sisälle. Matt. 7: 13.

MENKÄÄ

siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni. Matt. 28: 19.

Maalaispoika Porissa

Siinä Erkki nyt seisoi, linja-autopysäkillä, ränsistyneen matkalaukunsa kanssa. Kaupungissa hän oli käynyt vain kerran aikaisemmin. Nyt oli mentävä yksin. Mielä oli leivon. Ajatukset vaihtuivat nopeasti. Sittenkin tuntui helpommalta kuin kotona. — Turhana rasitukseksi äidillä ja isällä, kun töitäkään ei ole.

Auto tuli. Rahastaja vei matkalaukun auton takaosaan. Istuimia oli useita vapaina, hän valitsi niistä yhden. Auto lähtee. Maisemat vaihtuvat. Erkin mieliala nousee. Kun vielä saan töitä, niin...

Setä oli Erkkiä vastassa. Setänsä luota hän tiesi saavansa asunon, ainakin toistaiseksi. — Iltä kului pitkään, Erkin kertoessa kuulumisia kotoaan.

Oudossa paikassa nukutti huonosti. Herätys oli hänelle tavallista aikaisempi. Aamukahvin juotuaan hän lähti. Auto ympäristö teki hänet epävarmaksi. — Mitähän ne minulle sanovat. Kaduilla oli paljon liikettä. — Ihmisiä vilisi kaikkialla. — Jokainen kiirehti omalle paikalleen. Kello osoitti 6.45:tä.

Erkin askeleet lyhenivät, kun hän lähestyi tehtaan porttia, jolle hänen piti pysähtyä. — Virkapukuinen mies katselee portilla. Erkki pysähtyy. — Mitäs poika? — Työtä. — Odottakaa. — Tehtaan koneet lähtevät käymään. Viisi heitää oli samalla asialla. — Seuratkaa. — Odotushuone. Istukaa. — Vanhin kutsuttiin ensin. Tullessaan takaisin hänen kasvonsa juonteet olivat myönteiset. — Seuraava — Erkki oli vuorossa. — Istukaa. Nimmi. — Erkki Kivimaa, syntynyt 3.12.1943 Parkanossa. — Ammatti. — Sekatyömiehen. — Mies kirjoittaa. — Ojentaa paperin. Huomenna klo 7.00 valuosastolla työjohtaja Jokipii. — Olkaa hyvä. Kiitos. Ovi painui kiinni. Erkki oli kadulla. Askel rousi keveästi. — Nyt minulla on työtä. Askeleet suuntautuivat vaihtokäsiä torille.

Terve — kuului olkapään takaa. Erkki kääntyi. Kulmalan Taave siinä seisoi, saman kylän miehiä. Taave kertoi olevansa satamatoissa

ja ottaneensa vapaapäivän. Tärkeää riittää. Taave pyytää Erkkiä mukaansa. — Vapaahan minä olen tulemaan.

Katu vaihtuu toiseen. Ovelle johon he pysähtyvät, lukee Ravintola. Nykäisy. Ovi aukeaa. He nousivat rappusia. Portieri. Tupakan savua. — Miehiä, nuoria ja vanhoja. Erkki haluaisi kääntyä takaisin. Taave huomaa sen ja rakentaa juttua, rohkaistakseen Erkkiä.

Katuvalot ovat loistaneet jo monia tunteja, kun he tulevat takaisin. Tilanne on aivan outo. Loput rahansa Erkki on lainannut Taavalle. — Nyt on mentävä nukkumaan. Jalka etsii katuja. Matka joutuu hitaasti. Viimein hän on ovella. Ovi on lukossa. — Muutamia koputuksia. Askelia. Ovi aukeaa. — Saitko työtä. — Sain. — Tämä olkoon viimeinen keria, Erkki. Tämä lause jää takomaan Erkin syyttävässä tunnossa.

Neljänä päivänä Erkki on ollut jo työssä ja nyt on lauantai-iltä. Mihin menisin? — Onhan täällä paikkoja. Sedän tutkiva katse jää Erkin mieleen, hänen lähtiessään. — Taaven kanssa olin liukkaalla tiellä.

Loistevaloja ja mainoksia. Mitä, hän pysähtyy erään mainoksen eteen. — Sinuakin kutsutaan nuorten iltaan. — Lopussa. — Teit hyvin kun tulit. — Minä teen tänä iltana paremmin kuin Taaven kanssa. Kokouspaikka on lähellä. — Nuoria on sinne menossa. — Aivan tavallisia nuoria.

Erkki istuu toiseksi viimeiseen penkkiriviin. Sali ei ole aivan täysi, kun aloitetaan. Ohjelmaa hän ei eriksemmin seuraa, mutta jokin on häntä koskettanut.

Seurakunnan nuorten piiristä Erkki löytää kodin. Harrastuksia kerääntyy. Hän löytää ystäviä. Jeesuksesta Kristuksesta tulee hänelle Herra, jolla on valta yli kuoleman ja synnin.

Kotiinsa hän kirjoittaa muutamia kuukausia myöhemmin: "Minä tiedän lunastajani elävän". Job. 19: 25 a.

I. K.

ELÄMÄN EHTOO

Mun huonehessani seinällä on yks' kuva halpa ja koruton, se siinä ollut on monta vuotta, ja aina ihaelen mä tuota. Paavo Cajander

Tämän vanhuksen kasvot ilmasevat rauhaa, vakavuutta ja hiljaista pyhää mietiskelyä. Kuva voisi hyvin olla vanhan äitisi tai isoäitisi kuva. Tahdomme seuraavassa nöyrinä ja hellävaroin asettua tarkastelemaan vanhuksen sisällisiä ongelmia.

Vanhuudella on omat elämänsä, kokemuksensa ja koettelemuksensa. Usein ne ovat niin salattuja, etteivät ulkopuoliset niitä ymmärrä eivätkä niistä välitä, sillä ne kuuluvat kiireisen tuihuamisen ulkopuolella olevaan maailmaan.

VANHUS KODISSAAN

Rakkain paikka jokaiselle vanhukselle on hänen oma kotinsa olkoon se sitten kuinka pieni hyvänsä. Siellä vanhus kaipaa ennen kaikkea hiljaisuutta. Tämä johtuu siitä, että kaikki elintoinnit hädänsä, Lasten häly väsyttää, vaikka ne olisivatkin rakkaista. Vanha ruumis tarvitsee säännöllistä lepoa ja virkistystä.

Muistojen kanssa seurustelu tulee joka-aikaiseksi askarteluksi jopa niin, että jo kuolleet henkilöt tuntuvat yhä elävän entisissä oloissaan. Vanhuksen ajatukset muuttuvat helposti myös rukouksiksi. Omat erehdykset tarvitsevat anteeksiantamista ja esirukouksissa pyydetään johdatusta omaisten ja lasten elämän vaellukselle. Vanhuudessa on myös aikaa tilintekoon ja seurusteluun Vapahtajan kanssa. Raamatun ja hengellisen kirjallisuuden lukeminen viihdyttää parhaiten siitä huolimatta, vaikka muisti ei tahdokaan säilyttää äsken kuultua tai luettua. Juuri kodin rauhassa kaikki nämä harrastukset löytyvät oikean paikkansa vanhan sisänpäin kääntyneille ajatuksille.

Kiusaukset hyökkäävät erikoisesti sukulaisten luona asuvien vanhusten kimppuun. Vihollinen löytää otollisen maaperän vanhuksen ärtyneisyydelle hänen sairautensa, jotka ovat kärsivällisyyden koettelemuskivinä hänen elämänsä ehtoolla.

VANHUS VALMISTAUTUU

Isrääntyvät ruumiin valvat kehottavat vanhusta miettimään kuoleman lähestymistä. Moni on kuitenkin taipumattoman kuuro näille kutsuille ja pitää lujasti kiinni kaikesta maallisesta. Hän joka on tottunut elämään Herran seurassa iloitsee sairaudesta, joka jouduttaa onnellisempaan oloilaan pääsemistä.

Yksinäisyys alkaa myös yhä kiireämmin piirittää vanhusta. Kaikki rakkaat siteet katkeavat vähitellen, kun ikätoverit kuolevat pois yksi toisensa perästä. Kysytään vain: Koska on minun vuoroni? Jokaisen on kuitenkin lähdettävä täältä yksin, niin kuin tänne on tultukin. Herra tarjoaa kuitenkin turvansa luvaten: "Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne saakka minä kannan, niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan" (Jes. 46; 4). Tilinteolla elämänsä ääressä tarvitaan todellakin Jumalan lujia lupauksia.

Valmistusajan tärkeänä tehtävänä on matkavaatteisiin pukeutuminen. Ei enää mitään juhlapukuja, mutta kyllä pyhien puhdas vaate. Puhumme vertauskuvallisesti siitä Kristuksen vanhurskaudesta, johon pyhässä kasteessa puettiin ja joka on tarpeen taas karitsan hääaterialla.

Yhä elävämpinä kaikuivat vanhuksen ajatuksissa Jeesuksen sanat: Olkaa valmiit, valvokaa, sillä ette tiedä millä hetkellä ylkä saapuu.

Valmistuessa karisee toisarvoisen ja kiinnittytään yhä lähemmäs kaikkein tärkeimpään.

VANHUS KUOLEMASSA

Tämä vaihe kuuluu siihen ajankohtaan, jolloin voimat ovat jo murtuneet ja toivotaan vain rauhallista lähtöä kenties jo kuolinvuoteella. Elämän loppututkinnoissa selviävät syntivelka ja Jumalan armo. Mutta eivät kaikille suinkaan tuskattomasti. Kristuksen rakkauskuva kirkastuu kuitenkin kirkastumistaan milloin alitajuisesti, milloin syrjäyttäen lähelämpien omaistenkin muistamisen.

Vanhus vaeltaa jo kuoleman piimeässä laaksossa, mutta hän ei pelkää, sillä Herran vitsa ja sauva lohduttavat vaeltaajaa, edellinen tielle vetäen, jälkimmäinen puolustaan vaaroja vastaan.

Lepo alkaa. Viimeinen hengenveto on vaiennut, viimeinen sydämenlyönti lakannut. Lepo ei ole pakenemista tuskista, vaan työtätehtneen sapatinlepoa, rauhaa, jossa tuhat vuotta kuluu kuin yksi päivä. Iankaikkisuuden alku on lähellä.

Vanha kristitty on nukkunut pois Vapahtajansa ylösnousemuksen voittoon turvaten ja luottaen uskonnustuksensa sanoihin: Minä uskon ruumiin ylösnousemuksen ja iankaikkisen elämän.

P. O. Ekko

SEURAKUNTIEMME LUOTTAMUSHENKILÖT

Jakautuneessa Porin seurakunnassa toimitettiin helmikuun 12. päivänä seurakunnittain kirkkovaltuustojen ja kirkkoneuvostojen vaalit.

Keski-Porissa toimi kokouksen puheenjohtajana rovasti Matti A. Mustonen, Länsi-Porissa teol. sensiaatti Voitto Vuola, Pihlavan pastorini Niilo Suhonen ja Reposaarella rovasti Viljo Lauro.

Yhteiseen kirkkovaltuustoon tuli KESKI-PORIN kaupunkikunnan alueelta 28 edustajaa ja maalaiskunnan alueelta 1 edustaja. Kaupunkikunnan alueen edustajiksi tulivat valituiksi lehtori Pauli Happonen, dipl.ins. Veikko Huhtinen, pankinjoht. Arvo Anttila, lääkäri Kersti Pikkariainen, konttoristi Ruth Fagerholm, metsänhoitaja Juhani Linkola, joht.op. Erkki Simojoki, kelloseppä Olavi Heino, kansak.op. Niilo Perälä, pastori Veikko Takala, fil.maist. Matti Karjalainen, kaupungin vouti Evert Koskimies, sairaanhoit.op. Hanna Arvelin, kanslisti Katri Hanelius, työnjoht. Paavo Auranen, ammattik.op. Jari Vainio, veturinkulj. Kalle Piilo, sähköasent. Kalle Sundell, ammattik.op. Unto Kovanen, putkiasent. Alpo Lehtonen, trakt.kulj. Eero Salokangas, pap. työnt. Lauri J. Hietava, lasinleikkaaja Eino Saarinen, rouva Liisa Laukkanen, kartoittaja Pentti Ihalainen, vahtimestari Matti Vihermies, pankinjoht. Antti Harsu, teknikko Kalervo Lehtola. Maalaiskunnan alueen edustajaksi valittiin joht.op. Väinö Kätkä.

LÄNSI-PORIN seurakunnasta kaupunkialueelta Fanni Hanelius, junamies Otto Salonen, opett. Yrjö Kinnermä, piiriasiamies Eero Karra, Eino Järvenpää ja maanvilj. Matti Heurilin sekä maalaiskunnan alueelta maanvilj. Uuno Kuuminen ja opettaja Väinö Lavikainen.

PIHLAVAN seurakunnasta konttoristi Arvo Ouramo, kansakoulunopettaja Joel Itäkyli, maanvilj. Kalle Uusitalo, lautatarhantömiest Väinö Salokangas, maanvilj. Kalle Vainio-Mattila, työnjohtaja Eli Haapala ja kauppias Väinö Arasto.

REPOSAAREN seurakunnasta kauppias Ahti Kokko, rouva Tekla Kuittilo sekä kirkonvartija I. Sahakari, ja E. Grönroos.

Kirkkoneuvostoihin valittiin

KESKI-PORISSA kaupunkikunnan alueelta lehtori Pauli Happonen, joht.op. Erkki Simojoki, lääkäri Kersti Pikkariainen, pastori Veikko Takala, johtajatar Nina Berg, metsänhoitaja Juhani Linkola, kelloseppä Olavi Heino, vahtimestari Matti Vihermies, teknikko Kalervo Lehtola, kauppias Kerttu Vilmo ja maalaiskunnan alueelta maanvilj. Oskari Honkasalo, joht.op. Väinö Kätkä.

LÄNSI-PORISSA kaupunkialueelta Kosti Koskenvaara, Toivo Korpela, rouva Eeva Kohijoki, liikkeenhoitaja Heikki Hahlman ja maanvilj. Jorma Kivistö sekä maalaiskunnan alueelta talousneuvos Reino Kuuri-Riutta, emäntä Hanna Mäkinen, maanvilj. Väinö Lenkeri, opettaja Reino Nurminen ja emäntä Anni Uusitalo.

PIHLAVASSA emäntä Tyyne Valli-Jaakola, lautatarhantömiest Väinö Salokangas, palomies Niilo Siltanen, konttoristi Arvo Ouramo, maanvilj. Lauri Kuuri-Riutta, maanvilj. Antti Pörsti, tullipäälysmies K. Salomaa ja perämies V. Kyytsönen.

REPOSAARELLA toimistopäällikkö Vilho Ahtovuori, opettaja K. W. Nortiala, sähköasiantuntija Arvo Naarmala, postimies E. Grönroos, opettaja Elsa Pirske ja työmies Arvo Ketola.

KESKI-PORIN KEVÄTJUHLIA

- 1.—5. 3. Itäpuisto 14, Raamattuja lähetyspäivät. Past. Matti Koponen.
5. 3. Naistoimikunnan järjestämä kirkkojuhla klo 18.
12. 3. Krist. kulttuuripäivä.
25. 3. Diakonissaviikkiminen klo 18, tuomiorov. O. Kares.
- 25.—26. 3. Katulähetysten piirijuhlat, vieraillee Arvid v. Martens.
31. 3. Ruots. jumalanpalvelus ja H. P. Eht. klo 13.
3. 4. Rukoilevaisten pääsiäisseurat, joht. O. Antola.
22. 4. Partiolaisten kirkkoilta.

LÄNSI-PORIN VIIKKO-OHJELMA

Seurakuntapiirejä pidetään seuraavasti:

Seurakuntakodissa joka toinen tiistai.

Pietniemen kodeissa joka toinen tiistai.

Makholman kodeissa kerran kuukaudessa.

Preiviikin kodeissa kerran kuukaudessa.

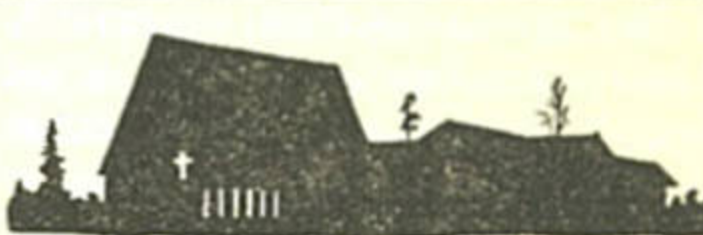
Reikon kodeissa lähetyspiiri kerran kuukaudessa.

Viasveden kodeissa joka toinen torstai.

Tuorsniemen kodeissa lähetyspiiri joka toinen viikko tavallisesti torstaisin.

Ulasoorin kodeissa kerran kuukaudessa.

Lähemmin ilmoitetaan näiden piirien kokouksista lauantaisin pöytävalhehdissa. Toivotaan runsasta osanottoa.

PIHLAVAN VIIKKO-OHJELMA

Seurakuntapiirejä pidetään seuraavasti:

Seurakuntakodissa joka keskiviikko klo 19.

Enäjärven kodeissa joka toinen maanantai.

Kyläsaaren kodeissa kerran kuukaudessa.

Yyterin kodeissa kerran kuukaudessa.

Mäntyluodon kodeissa merimieslähetyssempeluseura joka keskiviikko.

KIRKKOJUHLA

Sunnuntaina 5. päivänä maaliskuuta klo 18 on Porin kirkossa seurakuntien naistoimikunnan järjestämä kirkkojuhla. Pääpuhujaksi ja liturgiksi on lupautunut Keski-Porin kirkkoherra rov. Matti A. Mustonen. Alkupuheen pitää teol. kand. Liisa Huuhka. Ohjelmassa kuullaan myös dir.mus. Erkki Kalijärven urkusoolo ja kirkkokuoron laulua. Kirkkokuoron johtajana toimii kanttori Kaarlo Lehikoinen. Kirkkojuhlan tarkoituksena on hiljentää meitä jokaista paastonaikana ja viedä sanaa myös vanhainkotiimme vanhuksille, sillä kirkkojuhlissa kerätään kolehti, jonka tulot aiotaan käyttää hengellisen lukemisen hankkimiseksi vanhainkotiin asukkaille.

Yli 40 vuotta hautauspalvelua

Rantasen
HAUTAUSTOIMISTO
PORI, ITÄPUISTO 12 PUH. 12707

Suurin — Suosituin

Kuljetukset autoillamme kaikkialle.

Tänne muuttavan nuorison hoitaminen

"Että heillä elämä olisi" oli tammi-kuun alussa Savonlinnassa pidettyjen kirkkopäivien tunnuksena. Kysymys oli nuorison elämästä. Osanottajien joukossa oli vanhemman väen lisäksi myös nuorisoa. Pöydillä kuultu kosketti ja toivottavasti myös pani liikkeelle vanhempia sekä muita kasvattajia että seurakuntien työntekijöitä.

tustyö pyrkii olemaan vain kotien kasvatuksen apuna.

Meidän kaupunkiamme koskettava kysymys on lähimaaseudulta tänne muuttavan nuorison hoitaminen. Heillä ei ole täällä kotia suojanaan. He kaipaavat saada edes joskus kodin ilmapiiriä ja lämpöä ympärilleen. He olisivat kiitollisia ja heidän elämänsä saat- taisi jopa suojeltua, jos olisi joku, joka joskus kutsuisi heidät kotiin- sa. Näitten nuorten mukaanveta- minen seurakunnan nuorisotyöhön on ollut käytännössä vaikeata. Kirkkopäivillä tuotiin esiin ajatus, että muuttokirjaan tehtäisiin mer- kintä siitä, jos nuori jo kotiseudul-

laankin on ollut mukana seurakun- nallisessa nuorisotyössä, jottei ar- kuus saisi estää mukaan tuloa. Mutta muutkin kaipaavat hoitoa. Tässä voisi olla apuna kristillistä vastuuta tunteva vanhempi seura- kuntaväki ja ilmoittaa työnteki- jöille tietoonsa tulleesta nuoresta tai kehoittaa jotain tuntemaansa seurakunnan nuorta ottamaan yhe- teyttä.

Kaikkessa kristillisessä kasvatus- työssä on pidettävä päämääränä johdattamista Jumalan sisäiseen tuntemiseen. Enemmän kuin muo- dot merkitsee evankeliumin oma sanoma. Kaikuuko nuortemme kes- kuudessa kirkkaana evankeliumi? Nuori ihminen on tarkkasilmäinen. Hän näkee, eläkö kasvattaja itse siitä evankeliumista, johon hän yrittää juurruttaa kasvatettavaan- sa.

L. H.

Avajaisjumalanpalveluksen saar- nasta jäi varmaan jokaisen muka- na olleen miellin päivien ajaksi ja sen jälkeenkin kaikumaan: "Isien sydämet lasten puoleen". Parannuksen on alettava kasvattajasta. Nuorisoherätys alkaa vanhempien heräämisestä.

Kodin merkitys kristillisenä kas- vatustekijänä on korvaamaton. Tämä tosiasia tuli esille useissa esi- tyksissä ja ryhmiin jaetun kokous- väen keskusteluissa. Koska kotia ei mikään voi korvata, on sen yh- teisyys tärkeä. Vanhempien pitäisi ottaa osaa enemmän lastensa har- rastuksiin. Joku näki syyn rikki- näisiin koteihin kotihartauksien puuttumisesta. Kotikasvatus ei sai- si olla pakottamista, vaan totuutta. Kirkon tehtävänä on tuoda esille elämänsä oikea järjestys sel- laisena kuin se on Sanassa esitetty. Kotien ulkopuolella tehtävä kasva-